

[C. J. F. Sven.]

det vil det. Og skulde der saa endelig være Tilfælde, hvor man undtagelsesvis maatte udstrække Hjælpen, maa den paagældende hjælpes paa anden Maade, f. Eks. ved Kommunelaan eller Kommunegæld. For sidstnævntes Vedkommende skal jeg dog bemærke, at for saa vidt § 306 i Forslag til Lov om offentlig Forsorg skulde udelukke dette, kunde man jo foretage en Ændring deri. I de Udgiftsberegninger, der findes i Tabel IV til dette Lovforslag, savner jeg for øvrigt en Angivelse af, hvor meget Hjælpen efter § 284 skønnes at ville andrage.

Jeg beklager, at man i Folkeforsikringslovforslagets § 38, Stk. 1, har ladet Ordene: „i tilsvarende Aldersklasse“ udgaa. Jeg kan aldeles ikke indse, at dette, at man ved Fastsættelse af Renten tager Hensyn til, hvad Personer i tilsvarende Aldersklasse plejer at fortjene ved Arbejde, skulde stride mod de Forsikringsprincipper — notabene: *de* Forsikringsprincipper, der ligger i Folkeforsikringsforslaget. Tværtimod synes det, under Hensyn til de væsentlige Tilskud, der ydes af det offentlige, naturligt, at der findes en slig Begrænsning. I Bemærkningerne til Lovforslaget fremhæves det, at Bestemmelserne har vanskeliggjort Invalideforsikringsraadets Afgørelse. Det er muligt, og det er beklageligt, men det forekommer mig dog ikke at være afgørende, at der er visse administrative Besværligheder.

De foreslaaede Satser for Invalidere og Aldersrenten saavel som Reglerne om Særhjælp og Fradrag efter Rentenydernes Indtægt skal jeg ikke paa nærværende Tidspunkt komme nærmere ind paa, da jeg mener, at disse Spørgsmaal afhænger af saa mange forskellige Momenter og krydsende Hensyn, at Gennemdebatteringen heraf ene henhører under Udvalgsbehandlingen. Alle uden Hensyn til Partifarve ser selvfølgelig gerne, at der sikres Rentenyrerne, baade Invalide- og Aldersrentenyrerne, de bedst mulige Vilkaar, og hersker der i givet Fald nogen Meningsforskel om, hvor Grænsen skal sættes, skyldes det ingenlunde ond Villie. Angaaende Fradragreglerne skal jeg blot sige, at den foreslaaede Regel synes mig særdeles rationel, og det Princip, at den, der har sikret sig noget til sin Alderdom, ikke ligefrem skal skades af den Grund gennem en alt for kraftig Nedskæring af Aldersrenten, er i sig selv rigtigt. Noget andet er, om den Form, man saavel i de tidligere Love som i det foreliggende Lovforslag har givet Princippet, er den mest formaalstjenlige. I denne Forbindelse skal jeg i øvrigt i Tilslutning til, hvad det ærede Medlem Hr.

Krag udtalte her i Dag, nævne, om det ikke vilde være rigtigt at lovfæste Satserne saaledes, at der samtidig gaves Regler om disses Regulering ved indtrædende almindeligt Prisfald. Man maa jo gaa ud fra, at de foreslaaede Satser er foreslaaet under Hensyntagen til det nuværende Prisniveau, og Spørgsmaalet om en Ændring i Satserne vil derfor melde sig ved en Ændring i Prisniveauet.

Det gode og betydningsfulde ved Regeringens Folkeforsikringslovforslag ser jeg i det væsentlige deri, at den foreslaaede Inddragning af Aldersrentenyrerne under Sygekasserne etablerer en faktisk Folkeforsikring. Med det opstillede Krav om Medlemskab af en Sygekasse som Betingelse for Erholdelse af Aldersrente er der taget et Skridt i Retning af Folkeforsikring. At der ikke direkte kræves et Kontingent til Aldersrente, men kun indirekte gennem Bidragene til Invalideforsikringsfonden, forrykker i og for sig ikke det principmæssige, hvilket heller ikke sker derved, at Følgen af at have undladt Medlemskab af en Sygekasse, ifølge Lovforslaget, som berørt, i det væsentlige er betydningsløst. Det er en Skavank, men det bryder ikke selve Princippet. Det her fremhævede Moment tillægger jeg personligt den allerstørste Betydning og ser i det en Mulighed for en frugtbar Forhandling.

Omlægningen af Udbetaling af Invalideforsikring til Kommunerne tror jeg er en god Foranstaltning, og den vil kunne paaregne Tilslutning fra vor Side.

Jeg vender mig derpaa til det fremsatte Forslag til Lov om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring. Det frembyder sammenlignet med det i sidste Rigsdagssamling fremsatte Lovforslag ikke væsentlige Ændringer, og jeg vil derfor ganske kunne henholde mig til de Bemærkninger, jeg fremsatte i Rigsdagssamlingen 1929—30, og som findes i Folketingstidenden Sp. 1508 ff. Jeg skal kun benytte Lejligheden til vedrørende Krisefondene at gentage, at disse efter vor Mening bør have den bredest mulige Basis. Man er ofte tilbøjelig til at bebrejde de saakaldte — de saakaldte — Kapitalistkredse, at de ikke viser tilstrækkelig Solidaritet, hverken indbyrdes eller i deres Pligter overfor Samfundet, medens omvendt Arbejderklassen roses for den Solidaritet, der her gør sig gældende, og jeg skal saamænd gerne indrømme, at man ofte netop i Arbejderkredse træffer en Solidaritetsfølelse, som i sig selv er paaskønnelsesværdig. Desto mærkeligere er det da, at der overfor Krisefondene ganske øjensynligt gør sig en modsat Strømning gældende. Under